

א 65142/06

בבית המשפט השלום בתל אביב - יפו

בפני כב' השופטת אביגיל כהן

התובע

משה הלוי ת"ז 027819283

בעניין שבין:

ע"י ב"כ עו"ד בועז גוטמן
 מרח' התבור 3 גני תקווה 55900
 טל: 03.6357444 פקס: 03.6357444
 נייד: 054.3041112
 אתר אינטרנט: www.4law.co.il

- נ ג ד -

הנתבע

חנן עזרן ת"ז 050146331

ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ו/או שרון שפינט
 ו/או אוריין אשכולי ו/או שירה רייך ו/או יוסי קלו
 ו/או ניר אדרי
 מרחוב יהודה הלוי 85 תל אביב 65796
 טל': 03.5662038 פקס: 03.5609882

תצהיר עדות ראשית מטעם התובע

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, כב' השופטת אביגיל כהן, מיום 31/05/2007, מתכבד התובע להגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו.

יובהר כי מסמך תצהיר הנמצא בתיק בית המשפט והנושא את הכותרת "תצהיר עדות ראשית" מיום 10/01/2007 הוא אינו תצהיר עדות ראשית, אלא תצהיר שניתן לאימות עובדות כתב התביעה, בהתאם להחלטת כב' הרשם אמיר צחוניץ מיום 28/12/2006.

תצהיר

אני הח"מ, **משה הלוי**, ת"ז 027819283, מרחוב האורן 15 עכו, לאחר שהוזהרתי כדון כי עלי להצהיר אמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן – מצהיר בזאת כלהלן:

1. שמי ופרטי כלעיל.
2. הנני התובע בת"א 65142/06 המתנהל בבית המשפט השלום תל אביב.
3. תצהירי זה ניתן בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, **כב' השופטת אביגיל כהן**, מיום 31/05/2007, וניתן גם לצורך תמיכה בעובדות המפורטות בכתב התביעה.

א. רקע

4. ביום 19/11/2006 שעה 17:13 פנתה אלי תחקירנית התוכנית "גילוי נאות" (המשודרת בערוץ 1), **הגב' טלי כליפי** (להלן: "**הגב' כליפי**"), באמצעות דואר אלקטרוני (שנשלח מהכתובת Tikshoret@iba.org.il) אל הכתובת האלקטרונית שלי (halemo@actcom.co.il).
5. הגב' כליפי ביקשה לזמן אותי להשתתף בתוכנית הטלוויזיה בהנחייתו של הנתבע, **מר חנן עזרן** (להלן: "**הנתבע**"), שמהידוע לי, גם עורך אותה.
6. הגב' כליפי הסבירה כי הנתבע מבקש לעשות תוכנית על סאטירה וקריקטורות המתפרסמות ברשת האינטרנט. אבהיר, כי בזמני החופשי, אני מעצב קריקטורות מגזרי תמונות דיגיטליות ומפרסם אותן באתר האינטרנט שלי "הלמו נט" (www.halemo.net).
7. באותו היום (19/11/2006) לאחר שערכתי מספר שיחות טלפון עם הגב' כליפי, הסברתי לה כי איני נוהג להשתתף בתוכניות טלוויזיה. חלק מהשיחה ביני לגב' כליפי לביני נגע לעניין משפטי וחקירתי תלוי ועומד כנגדי. הגב' כליפי הסבירה כי עורך התוכנית, הנתבע, מבקש לעשות "אייטס" גם בנושא זה.
8. לבקשת הגב' כליפי, שלחתי לה באמצעות דואר אלקטרוני (מכתובת שלי halemo@actcom.co.il אל הכתובת בבעלות הנתבע Tikshoret@iba.org.il) מסמך המפרט את מצבי המשפטי בתיק חקירה המתנהל ביחידה הארצית לחקירות הונאה (יאח"ה), חקירה בה נחשדתי **בפרסום שמה של המתלוננת** נגד שר המשפטים לשעבר, חה"כ חיים רמון.
9. במסמך האלקטרוני המפורט ששלחתי לגב' כליפי, הסברתי במילים שאינן משתמעות לשתי פנים או אחרת, כי **נחשדתי** בפרסום **שמה של המתלוננת** נגד השר לשעבר חיים רמון, חשד לעבירה שבוצעה לכאורה ביום 29/08/2006, כך לפי טענת משטרת ישראל "בניגוד לצו איסור פרסום שהיה קיים", עבירה לפי סעיף 70(ד) **לחוק בתי המשפט [נוסח משולב]**, **התשמ"ד 1984**.

נספח "א": עותק מדואר האלקטרוני מצורך לכתב התביעה, רצ"ב.

10. אבהיר ואדגיש כי לא פרסמתי את שמה של המתלוננת נגד השר חיים רמון, וגם בכל שלוש חקירות המשטרה שנערכו לי בחודשים ספטמבר ואוקטובר 2006, הבהרתי לחוקרי המשטרה כי לא פרסמתי את שמה של המתלוננת נגד השר חיים רמון. משטרת ישראל ייחסה לי את החשד בעקבות פרסום נסיבתי שנעשה ביום 29/08/2006 בבלוג שלי.
11. מהידוע לי ומבדיקה שעשיתי באופן אישי בבית המשפט השלום תל אביב, בתיק פ 5461/06, מדינת ישראל נ' חיים רמון, צו איסור פרסום בפרשת רמון, ניתן על ידי **כב'**

השופטת חיותה כוחן, רק ביום 03/09/2006 (הפרסום המיוחס לי בוצע לכאורה ביום 29/08/2006), כאשר בקשת הפרקליטות למתן צו איסור פרסום על זהות המתלוננת נדונה ביום 28/08/2006 ונדחתה על ידי **כב' הנשיאה עדנה בקנשטיין**.

נספח "ב": עותק מהחלטת בית המשפט מיום 28/08/2006, רצ"ב.
נספח "ג": עותק מהחלטת בית המשפט מיום 03/09/2006, רצ"ב.

12. ביום למחרת (20/11/2006 שעה 16:00) התקשר הנתבע לתובע לטלפון הנייד שלי, שמספרו 054.5501374. הנתבע ביקש ממני להשתתף בתוכנית הטלוויזיה שלו. ההזמנה להשתתף בתוכנית היתה בנושא "סאטירה וקריקטורות באינטרנט".
13. סירבתי לבקשתו של הנתבע שלחץ עלי, ושוב הסברתי לו כי איני נוהג להשתתף בתוכניות טלוויזיה.
14. בנוסף, הפניתי את הנתבע לבא כוחי, **עו"ד בועז גוטמן**, הוא גם בא כוחי בתביעה זו, על מנת שהנתבע ישקול השתתפות של האחרון בתוכנית הטלוויזיה.
15. בסופו של דבר, לא אני ולא בא כוחי או מישהו מטעמי השתתפו בתוכנית "גילוי נאות" ששודרה בערוץ הראשון ביום רביעי 22/11/2006, מסיבות השמורות עם הנתבע.

ב. הפרסום הפוגע

16. ביום השידור, 22/11/2006, בשעה 15:22 לערך, צפיתי בנתבע משדר בטלוויזיה, בערוץ 1. המשדר ערך כ 30:47 דקות (שלושים דקות וארבעים ושבע שניות).
17. בין הדקה ה 34:22 לדקה ה 36:23, פרסם הנתבע את הדברים הבאים (הפרסום הפוגע מודגש בקו תחתון):

ולנושא אחר:

משה הלוי, הלמו, הנראה כאן בתמונה, נחשד בבלוג שלו באתר "תפוז", ב 29 אוגוסט 2006, הוא יצר מצב שבו הגולשים יכלו לצפות באינטרנט בתמונת המתלוננת א' בפרשת השר חיים רמון.

המשטרה פשטה על ביתו, החרימה המחשבים, ושילחה אותו למעצר. כל זאת הרבה לפני שהשופטת, הגברת חיותה כוחן, הוציאה ב 3 בספטמבר 2006 צו איסור פרסום בפרשה ואסרה על פרסום כל פרט מזהה.

חשיפת המתלוננת באינטרנט נמחקה. כל זה לא מפריע לעיתון "הארץ" לפרסם בהרחבה את התמליל של אותה שיחה, שנעשתה בין המתלוננת לבין חיים רמון.

תגובת הארץ בנושא הזה: "הארץ" אומר "אין תגובה".
 ותגובת המשטרה בנושא הזה: "התלונה נבדקה והועברה לפרקליטות".

18. אבהיר ואדגיש כי איני מתייחס ואיני מבקש להתייחס לכל הפרסום שעשה הנתבע במשדר או לחלקים ממנו, אלא בתביעתי אני מתייחס רק לפרסום הפוגע הבא נגדי, שנעשה בין הדקה ה 34:22 לדקה ה 53:22, שתמלילו כדלקמן:

משה הלוי, הלמו, הנראה כאן בתמונה, נחשד בבלוג שלו באתר "תפוז", ב 29 אוגוסט 2006, הוא יצר מצב שבו הגולשים יכלו לצפות באינטרנט בתמונת המתלוננת א' בפרשת השר חיים רמון.

נספח "ד": קטע וידאו מלא של הפרסום על תקליטור DVD, רצ"ב.
נספח "ה": קטעי וידאו בפורמט AVI של הפרסום על תקליטור CD, רצ"ב.

19. כך, בניגוד למה שהנתבע ידע עליו ועודכן מראש, על ידי בדואר אלקטרוני מפורט, מהתרשמותי - תוך זדון ונקמנות אישית, פרסם הנתבע בערוץ טלוויזיה ציבורי (ערוץ 1) פרסום שקרי בו נטען כי **אני חשפתי תמונתה של המתלוננת** נגד השר חיים רמון.
20. הפרסום שעשה הנתבע כמנחה התוכנית וכעורכה הראשי, פגע בי, השפיל אותי בעיני הבריות, פגע במשרתי, בעסקי, במשלח ידי ובמקצועי. הפרסום עשה אותי מטרה לשנאה, לבוז וללעג מצד הבריות.

ג. משמעות הפרסום הפוגע

21. הפרסום הפוגע נעשה על ידי מי שמגדיר עצמו (סעיף 21 לכתב ההגנה) ומוגדר על ידי אחרים כ"עיתונאי מוערך ואיש תקשורת ותיק", כך שעוצמת הפגיעה של פרסום השקרי רבה יותר. לא מדובר בפרסום בצי'אט נידח באינטרנט על ידי גולש אנונימי, כי אם בתוכנית המבקרת כלי תקשורת אחרים על טעויות דומות.
22. הנתבע עשה את הפרסום נגדי שלא בתום לב אלא דווקא בזדון: הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו; הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא; הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על ידי סעיף 15 לחוק **איסור לשון הרע, התשכ"ה 1965**. (ראו גם סעיף 16(ב) לחוק).
23. הפרסום שעשה הנתבע הציג אותי כמי שעבר עבירה פלילית ו/או ביצע עוולה אזרחית לפי סעיפים (3)2 ו (4)2 לחוק **הגנת הפרטיות, התשמ"א 1981** (צילום אדם כשהוא ברשות היחיד; פרסום תצלומו של אדם ברבים בניסיונות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו).
24. כך, גם אם בית המשפט השלום תל אביב לא אסר את פרסום שמה של המתלוננת והעדה נגד השר חיים רמון לאחר שהוגש כתב אישום (יודגש שעד שלא ניתן צו איסור פרסום לפי סעיף 68 לחוק **בתי המשפט (נוסח משולב) התשמ"ד 1984**, חל כלל פומביות הדיון על ההליך ועל כל כתבי הטענות כולל כתב האישום המכיל את שמות העדים, זאת על פי סעיף 3 לחוק **יסוד: השפיטה**), הפכתי אני, על סמך הפרסום השקרי והפוגע שעשה הנתבע, לאדם שביצע עבירות לפי סעיפים (3)2 ו (4)2 לחוק **הגנת הפרטיות, התשמ"א 1981**.
25. מהידוע לי, על פי סעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות, אוסף הכולל רק שם, מען ודרכי התקשרות, שכשלעצמו אינו יוצר אפיון שיש בו פגיעה בפרטיות. לא כך לגבי תמונתו של אדם. לכן, **אין המדובר בפרט לוואי בפרסום, כי אם פרט מהותי**.
26. ועוד: על פי הידוע לי כעיתונאי עצמאי באינטרנט, בעולם העיתונות והתקשורת - לפרסום תמונה (של אדם) משמעות שונה לחלוטין מפרסום טקסט (שמו של אדם). מצד אחד יכול לזכות מפרסם התמונה לתהילת עולם, ומנגד יזכה אותו מפרסם תמונה לקיתונות של בוז והשפלה אם מדובר בתמונה שנויה במחלוקת.
27. ראו למשל מאמר קצר מתוך המגזין לביקורת תקשורת **"העין השביעית"**, גיליון 67, **עמוד 25**, של הכתב תומר גנון, שם מתואר "טקס בחירת הויז'ואל" בעולם העיתונות כטקס פגאני רב משמעות.

נספח "ו": עותק עמוד 25 מעיתון "העין השביעית" גיליון 67, רצ"ב.

28. ועוד: על פי הידוע לי כמומחה מחשבים ואינטרנט (בעל תואר ראשון במדעי המחשב), בעולם האינטרנט - לפרסום תמונה משמעות שונה לחלוטין מפרסום טקסט. המדובר בשני אובייקטים שונים לחלוטין בגודלם, כאשר שם אדם יכול להיות למשל 10 (עשר) תווי מידע, בעוד תמונה תהיה בגודל של 100,000 (מאה אלף) תווי מידע (בעגה המקצועית, תוויים נקראים בתים, bytes). כלומר, תמונה בעולם המחשבים לא שווה רק אלף מילים, כי אם 10,000 ביטויים.
29. ה"טעות" שעשה הנתבע במכוון בפרסום נגדי, אינה פרט לוואי ואינה טעות סופר ו/או טעות דפוס בתסריט שהוקלד מראש ונבדק לפני השידור, אלא **פרט מהותי** בפרסום.
30. הנתבע, אשר עורך ומגיש תוכנית העוסקת בביקורת עיתונות וביקורת של כלי תקשורת אחרים כולל אינטרנט (ייאמר תוכנית ביקורת די נוקבת), בערוץ טלוויזיה הנקלט בכל בית בישראל, עשה את הפרסום במזיד ולא בטעות, זאת כיוון שסירבתי להשתתף בתוכניתו. מצפייה בתוכניתו של הנתבע, על טעויות פחותות מאלה הוא צולב כלי תקשורת אחרים.
31. הנתבע עשה נגדי את הפרסום השקרי נגדי **כדי ליצור דרמטיזציה**, זאת תוך כדי הכללת פרטים לא מדויקים והשמטה מכוונת של הפרט המהותי בפרסום. זאת למרות שהמקור לפרסום שלו הוא דואר אלקטרוני המכיל מידע מדויק, דואר ששלחתי למערכת התוכנית לפי בקשתה של הגב' טלי כליפי.
32. אבהיר כי לא מעולם לא ביקשתי מהנתבע שיפרסם את הפרסום שעשה, אלא כל שעשיתי הוא משלוח מידע לפי בקשתו של הנתבע שהביע עניין בסיפור, לאחר שיחה לא מחייבת עם הגב' כליפי.
33. מעולם לא הסכמתי לפגיעה בי, לא לפני שידור התוכנית שעשה הנתבע ולא לאחר שידור התוכנית שעשה הנתבע.
34. מעולם לא הסתכנתי מרצון ומעולם לא ביקשתי להסתכן מרצון בפרסום פוגע נגדי כפי שטוען הנתבע בכתב הגנתו. יותר מכך: סירבתי להשתתף בתוכנית הטלוויזיה.
35. מהידוע לי, הוראות סעיף 7 **לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה 1965**, אינן כפופות להוראות סעיף 5 **לפקודת הנזיקין (נוסח חדש)**, שבעבר היו תחת סעיף 56 **לפקודת הנזיקים האזרחיים 1944**. הדין הישראלי אינו מכיר ב"הסתכנות מרצון" בתביעות לשון הרע (ראו גם הספר "לשון הרע – הדין המצוי והרצוי", חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוועז שנור, פרק ח', עמוד 369).

ד. דרישה להתנצלות

36. ביום 22/11/2006, מיד לאחר שידור התוכנית, שלחתי באמצעות בא כוחי **עו"ד בועז גוטמן**, מכתב דרישה לנתבע, ובו נדרש הנתבע לפצות אותי כספית ולהתנצל בתוך 7 ימים ממועד קבלת הדרישה בכתב. הבהרתי במכתב כי הנתבע ייתבע לדין, באם לא יבצע את האמור במכתב הדרישה, בתוך זמן סביר.

נספח "ז": עותק ממכתב הדרישה להתנצלות, רצ"ב.

37. ביום שישי 24/11/2006 גיליתי במוסף "7 לילות" של עיתון ידיעות אחרונות, בלוח המשדרים של ערוץ 1, כי התוכנית של הנתבע לא תשודר ביום רביעי בהמשך השבוע, כמקובל. כלומר, הנתבע לא יתנצל על הפרסום הפוגע שעשה בתוך 7 ימים מיום הדרישה.
38. כך, נוצר מצב שהנתבע לא התנצל תוך 7 ימים מקבלת המכתב, זאת בניגוד לסעיף 17(ב) **לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה 1965**, שם נקבעה תקופת ההתנצלות סבירה של כלי תקשורת ל 7 ימים.

39. ביום ראשון 26/11/2006 בבוקר, לאחר שהתבהר לי ממקורות ברשות השידור כי עמדתה של האחרונה היא שהפרסום היה "בתום לב" (ולא כך היא) וההתנצלות תינתן רק ביום 06/12/2006, כלומר לאחר 14 ימים, הגשתי תביעה זו לבית המשפט השלום בתל אביב (ת"א 65142/06). הודעת היועץ המשפטי של רשות השידור נשלחה לבא כוחי אחרי הגשת התביעה בבית המשפט.

ה. נזקים שגרם הפרסום הפוגע

40. ביום 05/11/2006 הוגשה לבית המשפט המחוזי בתל אביב בקשת ערעור על החזרת תפוסים. הנתבע עשה את הפרסום השקרי ביום 22/11/2006. כך, בזמן שבאוויר מרחפת ידיעה שקרית שפרסם הנתבע עלי, נאלצתי להתמודד בבית המשפט המחוזי בתל אביב מול טענות נציגי המשטרה שהסתמכו על פרסומים שקריים עלי בתקשורת, בין השאר על הפרסום הפוגע ולא נכון שעשה עלי הנתבע.

41. ימים לא רבים לאחר הפרסום הפוגע שעשה הנתבע כנגדי, החליטה משטרת ישראל לפתוח את החקירה מחדש ולבדוק את כל התמונות המצויות אצלי על הדיסק הקשית, שכבר היה תפוס בידה. זאת על מנת לחפש את תמונות המתלוננת, שלפי הפרסום השקרי שעשה הנתבע, אני זה שהפצתי אותה באינטרנט.

42. ביום 18/01/2007 פנתה משטרת ישראל לבית המשפט השלום בראשון לציון ל**כב' השופט אברהם הימן**, וביקשה מבית המשפט המשך אורכה להחזיק את הדיסק הקשיח שלי, זאת לאחר שלטענתה מצאה בו תמונות שונות. על פי טענת המשטרה, נמצאו על הדיסק תמונות בהם נראים אנשי ציבור בפרוטומנטז'ים מעליבים. אבהיר כי תמונות אלה הורדתי כמו כל אדם בישראל מרשת האינטרנט. חלקם קיבלתי בדואר אלקטרוני.

43. בית המשפט השלום בראשון לציון התיר למשטרה להמשיך ולהחזיק בדיסק הקשיח שלי (בש 6626/06), וזאת על סמך תמונות שונות שנמצאו על הדיסק.

נספח "ח": עותק מהחלטת השופט אברהם הימן מיום 18/01/2007, רצ"ב.

44. כך, על סמך הפרסום השקרי שעשה הנתבע נגדי, אשר ייחס לי פרסום תמונת המתלוננת באינטרנט, פתחה המשטרה נגדי בחקירה נוספת, הפעם חקירה שעניינה החזקת תמונות וחשד לפרסומן באינטרנט, ולא רק חקירה שעניינה פרסום שמה של המתלוננת.

45. ועוד: ביום 09/03/2007 פרסם **מוסף "הארץ"** בעמוד 10, במדור "תוצרת הארץ", כתבה על פרסום באינטרנט של תמונות של המתלוננת נגד השר לשעבר חיים רמון. על סמך הפרסום המופרך שעשה הנתבע עלי, הפכתי שוב לחשוד המיידי של משטרת ישראל, שלא באשמתני.

נספח "ט": עותק מהכתבה במוסף הארץ מתאריך 09/03/2007, רצ"ב.

46. ביום 14/05/2007 אף נחקרתי במשטרת ישראל על תמונות אחרות שנמצאו אצלי על הדיסק הקשיח שנתפס בעבר על ידי משטרת ישראל. יודגש כי משטרת ישראל לא מצאה אצלי תמונה של מתלוננת כלשהי.

ו. סוף דבר

47. הפרסום השקרי והפוגע שעשה הנתבע כנגדי בערוץ טלוויזיה ציבורי גורם לי עד עצם היום הזה לנזקים מצטברים. משטרת ישראל וגורמים אחרים נסמכים בכל עת שנוח להם על הפרסום השקרי שעשה הנתבע כנגדי.

48. למרות הנזקים המצטברים, אני עותר לפיצוי הסטטוטורי הקבוע בסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה 1965.

49. אני מצהיר כי השם דלעיל הוא שמי, החתימה דלמטה היא חתימתי, וכי תוכן תצהירי זה אמת.

חתימת המצהיר

אישור

אני הח"מ **בועז גוטמן**, עורך דין, מ.ר. 20384, מאשר בזה כי ביום _____ הופיע בפני **משה הלוי** שזיהיתיו על פי תעודת זהות מספר **027819283**, ולאחר שהזרתיו כי עליו לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו דלעיל וחתם עליה בפני.

בועז גוטמן, עו"ד
ב"כ התובע